

* 16. srpna 1923

Narodil se 16. srpna 1923 v Prostřední Suché na severní Moravě. V roce 1939 absolvoval polské gymnázium v Orlové a od roku 1940 pracoval jako dělník v cihelně v Horní Suché, později na šachtě jako dělník na povrchu. Prvního září 1939 přepadly nacistické jednotky Polsko. Život na Těšínsku se tak dostal do nové situace. Ke konci roku 1939 nařídili Němci tzv. policejní registraci všeho obyvatelstva. V roce 1940 zahynul jeho bratr na nucených pracích v Německu na otravu krve. V roce 1942 otec Edvarda Poloka pod hrozbou, že celá rodina bude vysídlena do Německa na zemědělské práce, podepsal tzv. Volksliste č. 3. Krátce nato obdržel Edvard Polok povolávací rozkaz k nástupu do německého wehrmachtu, kde nuceně vydržel až do roku 1944.

Po invazi spojeneckých vojsk v jižní Francii z německé armády dezertoval a ocitl se v zajateckém táboře v Marseille, kde se dozvěděl o možnosti vstoupit do polské spojenecké armády generála Anderse, která byla dislokována v Itálii. Rozhodl se okamžitě a požádal nadřízené o přesun do Itálie. Vzpomíná si na tuto dobu velmi živě:

„Celá procedura, včetně podrobného překádrování a zajištění transportních plavidel, trvala pochopitelně nějakou dobu, takže až teprve koncem října 1944 jsem byl přidělen do vojenské jednotky, a to do 4. volyňské pěší brigády, která byla součástí 5. Kresowy pěší divize. Možná jsem byl, jak se říká – dítě štěstěny –, neboť jako jeden z prvních jsem absolvoval řídicí výcvik a ihned po absolvování kurzu mi byl přidělen jeep, anebo jak mu tehdy říkali v polských jednotkách – gazik, vozidlo, které snad Američané zkonstruovali pro mě. Byla to známá „krabíčka“ s pohonem na čtyři kola odpovídající mé postavě, protože měřím jen 162 cm.“

Do konce války pak jako řidič jeepu plnil úkoly ve štábu brigády i divize. V Itálii se účastnil bojů v severních Apeninách a u Boloně, kde polské jednotky dorazily jako první, až po Lombardskou nížinu.

Po demobilizaci polských jednotek v roce 1946 v Itálii byl v září 1946 přemístěn do Velké Británie a po osmi měsících se přes Polsko vrátil do své vlasti.

Dokončil studium na obchodní akademii v Polském Těšíně. Pokračoval ve studiu na Vysoké škole zemědělské v Brně a následně na Vysoké škole zahradnické v Lednici na Moravě, kde dosáhl vytoužené kvalifikace – inženýr zahradnického směru se specializací zahradnictví. Nastoupil do Výzkumného ústavu ovocnářského v Holovousích. Ve výzkumném ústavu dlouho nepobyl. Při mapování karvinské a těšínské oblasti z hlediska vhodnosti pěstování ovoc-

V prosinci 2007 u pomníku padlých vojáků z druhé světové války v Horní Suché
Foto: Petr Majer

ných druhů mu byla nabídnuta možnost pracovat na ovocných výsadbách v Životicích u Havířova.

Během mnoha let usilovné práce a za pomoci mnoha místních pracovníků byla realizována 70hektarová novodobá jabloňová výsadba, v té době nejpokrokovější v Československu. „Nechci se chválit,“ říká Ing. Polok, „ale jednalo se o supermoderní výsadbu, tzv. štíhlé větveno a hustý spon. Mnozí se se mnou přeli, zda právě tato výsadba jabloní je nejlepší, ale potvrdilo se, že moje argumenty byly správné a dnes berou ovocnáři tuto technologii za samozřejmou.“

V roce 1984 odchází do důchodu s pocitem, že pro svou zemi ve svém oboru udělal mnoho potřebného. Je ve svém ovocnářském oboru uznávaným odborníkem, nejen pokud jde o teorii, ale především v praxi dokázal to, co si předsevzal.

Je nositelem řady vyznamenání a ocenění.

Itálie v roce 1944

Foto: Archiv E. Poloka

Pomník padlých vojáků z druhé světové války v Horní Suché

Foto: Petr Majer

„Na svou zemi jsem hrdý, ale za hrdinu se nepovažuji. Jsem šťasten, že jsem se dožil konce války, a že jsem měl i svůj podíl na porážce fašismu. Mladé generaci bych chtěl vzkázat, aby na svou vlast byla hrdá, a aby znala a vážila těch, kteří za ni položili svůj život. Je mi osobně líto, že dnes někteří úředníci, neznají složitou situaci na Těšínsku v době německé okupace, a že ne vždy přistupují k nám, válečným veteránům, kteří v tomto regionu žijí tak, jak bychom si to zasloužili. Přesto jsem vděčen paní ministryni obrany JUDr. Vlastě Parkanové, která mi 20. února letošního roku napsala, že na základě splnění zákonných předpokladů obdržím osvědčení válečného veterána.“

Plk. v zál. Petr Majer